

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) LIV (48)

Štev. (Nº) 32

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

24 de agosto - 24. avgusta 1995

Naj pogledajo bliže

V novicah iz Slovenije smo zvedeli, da se te dni vrši v Ljubljani kongres Amnesty International, velike mednarodne ustanove, ki se bori za človekove pravice po vsem svetu. Hvalevredno dejanje, kajti kot so nam pokazali trije neslavni -izmi: fašizem, nacizem in komunizem, se javno nasilje in zločini proti človeštvu množijo iz dneva v dan. Tudi v manjših državah se zgledujejo po večjih in skušajo doseči svoje partikularne ali čisto osebne dobičke z zatiranjem drugih, drugače mislečih ali različnih državljanov...

Z vsem srcem podpiramo vsa dejanja, ki zagotavljajo ali skušajo odpomoči krivicam in kršenjem človekovih pravic. Pri tem se samo čudimo Amnesty International, ki takoj povzdigne svoj glas, kadar je treba protestirati proti kaki desničarski državi, diktatorskemu režimu ali manjšim zlorabam v ZDA, Angliji ali Franciji, popolnoma pa spregledajo velika, krvava in težka preganjanja v državah, ki so bile včasih komunistične, danes pa so ostale isto pod drugim imenom. AI je pogledala stran, ko bi morala preiskovati Castrovo diktaturo na Kubi ali vrsto zločinov bivše ZSSR, Poljske itd. Gotovo je obramba človekovih pravic nujno dosledna in ne more biti samo za nekatere, ki so sorodni gledanju ustanoviteljev AI.

Ob tem zasedanju AI v Ljubljani, ki se posveča predvsem kritikam in obsodbi zločinov ali kršenju pravic na naši jugovzhodni strani, v Bosni, na Hrvaškem ali v Srbiji, smo s tem popolnoma soglasni. To je trenutno najbolj krvav madež v Evropi, ki bi ga bilo treba zbrisati, pa velesile molče ali se sprenevedajo.

Pri tem pa se čudimo, kako more Slovenija tako neprizanešeno vabiti AI na zasedanje v Slovenijo in tako strogo na-

stopiti proti drugim zločinom, pa ni bila zmožna v teku petih let demokracije (da o 45 letih komunizma niti ne govorimo), da bi sama pregledala svojo zgodovino, ugotovila vsa kršenja človekovih pravic v revoluciji, ki je itak eno samo kršenje pravic posameznikov ali skupnosti kakor tudi naroda — in posebno še po njej, ko so zmagovalci pobili nad 10.000 predanih vojni ujetnikov in drugih lastnih državljanov, ki so kar izginili ali bili ubiti. Naj bi npr. delegatom ponudili novo knjigo z zbirko farnih spominskih plošč, kjer bi lahko brali imena in imena pobitih — večinoma v revoluciji in po njej, ki jih imajo na vesti komunisti. To bi morala Slovenija izvesti, da bi lahko z mimim pogledom obračunala s svojo preteklostjo (v kateri večina naroda ni bila nič kriva) in nato vabila mednarodni svet na jasno polje, da tam čisti svetovno umazanijo.

Ti dogodki kažejo, da doma vladajo še vedno isti ljudje kot prej, čeprav prebarvani z demokratičnim lakom in vabijo ljudi podobne baže, da pogledajo v stran, ko pa napak, še več, zločinov v deželi gostiteljici kar mrgoli. O tem se ne govori, ne piše, ne ožigosa.

Kdaj bo naša Slovenija dosegla, da bodo zločini, ki so jih izvršili komunisti, razgrnjeni pred svetom, kdaj bodo moralno za to odgovorni in njih ideologiji tudi javno obsojeni!

Kdaj se bo Amnesty International zanimala za komunistične kršitve človekovih pravic. Ko bomo pomedli pred svojim pragom vse smeti, ki nam jih je zapustil komunizem, ko bomo dosegli v naših srcih mirno vest v celem narodu, šele tedaj bomo lahko z dvignjeno glavo gostili svetovne borbe za človekove pravice.

TD

Pomnik nasilju sredi Ljubljane

Petdeseta obletnica dramatičnih dogodkov s konca druge svetovne vojne je tako rekoč že izzvenela. Ob množici uradnih proslav, ki so tako ali drugače zaznamovale prikrito zmagoslavje starih, nedemokratičnih sil, pa se je ponevedoma prezrlo marsikaj, kar bi zaslužilo vso pozornost.

V mislih imamo pomnik ideologiji nasilja, natančneje njenemu predstavniku. Ta se dviguje v neposredni bližini sedeža najvišjih političnih teles nove Slovenije ter njenega najrepreszentativnejšega kulturnega hrama Cankarjevega doma.

Vsiljivi spomenik Borisa Kidriča v srcu Ljubljane je porog vsem prizadevanjem po spravi, sožitju in nepopačeni podobi medvojne in povojne doživetja. Je zasmeh vseh, ki jih je grobi partijski ekskluzivizem, katerega je na najvišji stopnji utelešal prav Boris Kidrič, ponižal, prizadel ali življenjsko onemogočil. Hkrati pa je tudi grob simbol trdoživosti nekdanjih struktur, ki v njih na simbolični ravni najdejo eno naj-

višjih potrditev.

Prav neverjetno je, da se noben od organov državne, predvsem pa mestne oblasti (župan, vodstvo občinskega sveta) ob proslavljanju petdesete obletnice dramatičnih dogodkov ni domislil, da bi ta anahronizem omilil ali mu napravil konec.

Krščanski demokrati iz Ljubljane bomo zato v skrbi za kuturno kvaliteto prestolnice in neponarejen zgodovinski spomin na prvi jesenski seji občinskega sveta terjali, da se spomenik Borisu Kidriču umakne. Na njegovo mesto naj stopi spomenik neznanemu junaku, ki ga imajo vsa evropska glavna mesta.

Če župan ali vodstvo sveta našega predloga ne bi upoštevalo, nameravamo spomenik B. Kidriča oviti s slovensko zastavo, in tako demonstrativno spustiti zaveso ob zadavnaj izzvenelemu dejanju polpretekle zgodovine.

Boštjan Turk,
predsednik SKD Ljubljana

Zgodilo se je v Sloveniji

Ukinitev radijskih oddaj RTV Slovenija na srednjih ter slab ujem ultrakratkih valovih na robovih Slovenije oziroma za narodne manjšine italijanske in madžarske narodnosti povzroča veliko nezadovoljstvo med manjšinci tako na slovenski kot na drugi strani meje. Vodstvo RTV Slovenija je pod predsedstvom Andreja Rota (Žarko Petan je bil na počitnicah) to odločitev sprejelo zaradi varčevanja. Madžarski in italijanski časopisi so odločno protestirali pri Kučanu, Drnovšku ter odgovornih, na Primorskem in v Prekmurju pa zbirajo protestne podpise. Večina je mnenja, da razlog ukinjenja ni resničen, poslanka madžarske manjšine v parlamentu Poszonek pa zahteva odločno preiskavo in kaznovanje odgovornih. Tudi italijanska vlada je že protestirala pri slovenski vladi.

22. zasedanje Mednarodnega sveta Amnesty International se je vršilo v Ljubljani na ekonomski fakulteti od 12. do 19. avgusta. Na tem zasedanju so sprejeli program do konca tisočletja in t. i. integrirani strateški načrt. Zasedanje je spremljala vrsta prireditev v podporo žrtvam človekovih pravic, predvsem v Bosni in Hercegovini. „Ljubljanska deklaracija“ ostro obsoja vse strahote, ki se dogajajo na Balkanu in poziva voditelje, naj ne mučijo in ubijajo civi-

listov in ujetnikov. Po menju Suzane Dewa, predsednice Amnesty International Slovenije, pomeni zasedanje v Ljubljani priznanje slovenskemu odseku kot najmlajšemu v organizaciji.

Dr. Budislav Vukas, pravni svetovalec hrvaškega zunanjega ministra, je v Vjesniku podal analizo mejnih problemov med Slovenijo in Hrvaško. Govori o treh oblikah rešitve piranske meje na morju. Prva bi bila, da obe državi najmeta skupino neodvisnih pravnih strokovnjakov iz prijateljske države in bi se obvezali, da bosta spoštovali njihovo odločitev. Po drugi bi bila arbitražna pod okriljem konference o nekdanji Jugoslaviji. (Ta Sloveniji ni po godu, ker jo je mednarodna skupnost že začela obravnavati zunaj jugoslovanskega paketa). Tretja, najdražja, najpočasnejša in za obe državi najneugodnejša rešitev pa bi bila spor pred mednarodnim sodiščem v Haagu. Seveda pa bi bilo možno in najbolje, če bi obe državi rešile svoje probleme med seboj. In tudi če do tega ne pride v doglednem času, bi ne bilo tako hudo, saj tudi druge države kot npr. Nemčija in Nizozemska ali ZDA in Kanada dolgo vlečejo svoje spore, tako da nekateri še vedno niso rešeni. Končno pa je še vedno mogoče apelirati na mednarodno sodišče v Haagu.

Slovenska policija odprla vadbno središče

Blagoslovil ga je župnik Franc Himmellreich

14. julija so v Logu pod Mangartom, obmejni gorski vasici na Primorskem, izročili namenu vadbno središče za potrebe policijske gorske enote, hkrati pa jim bo služilo tudi za preživljanje dopusta. Središče je odprl notranji minister Andrej Šter (SKD), blagoslovil pa slovenski rojak Franc Himmellreich, glavni kurat argentinske policije iz Buenos Airesa; blagoslov je namenil tudi poslanstvu omenjene enote in vsem, ki so pripomogli k oživitvi tega središča.

Andrej Šter je na kratki slovesnosti poudaril velik pomen omenjenega središča, kajti pripadniki policijske gorske enote bodo med drugim pomagali tudi ob more-

bitnih gorskih nesrečah. Središče bo pripomoglo tudi k oživiljanju samega kraja in te visokogorske obmejne pokrajine. Gre za nekdanjo obmejno stražnico nekdanje JA, ki jo je notranje ministrstvo po dogovoru z obrambnim ministrstvom pridobilo za svoje potrebe. Zaradi razširitve nalog na državni meji, ustanovitve policijske gorske enote in drugih potreb policije glede posebnih oblik usposabljanja, se je pristojno ministrstvo odločilo za preureditev dveh objektov nekdanje stražnice. Za povezanost in sodelovanje policije predvsem za gorsko reševalno službo bo to središče pravi kraj, kjer se bodo izvajale vse oblike usposabljanja za dela v gorah.

TRIUMF

Slovenska TV je 14. maja verno posnela celotno prireditev, s katero so v Ljubljani slavili polstoletnico partizanskega trumfa. Zmage resnično niso mogli. Slovesnost pa je po vsebini in obliki odgovarjala svojemu namenu. Bila je napihnjena, prazna in kot predstavitev slovenske prisotnosti v svet — žalostna.

Pa pričnimo z najboljšim, kar smo lahko videli in slišali tisto znamenito opoldne pred slovenskim parlamentom, pod spomenikom revoluciji.

Velika, trideset metrov dolga slovenska zastava je plapolala, razpeta med dva najvišja nebotičnika, in bila res lep in dobro domišljen del prireditve. Izstopal je tudi slavnostni govor predsednika vlade, ki je kljub zgoščenosti imel primerno vsebino in se zato krepko odražal od ostalega programa.

Potem pa je napovedovalec napovedal „špektakel“ (dobesedno!). In špektakel je v resnici bil. Prihod in odhod partizanskih borcev s svojimi zastavami, ozaljšanimi z rdečo zvezdo, je bil bolj pogrebnege kakor triumfalnega videza. Slovenska vojska, kolikor je bila prisotna, je strumno stala, stopala pa je bolj po posluhu. Pogled na korakajoče čete je spominjal na valovito „morje adrijskano“. Glede tega bi se lahko naučili kaj pri svojih ameriških ali ruskih kolegi, ki so bili v majhnem številu, a kvalitetno prisotni. Vrhovni poveljnik slovenske vojske, predsednik Kučan, se očitno v svojo vlogo še ni vživel. Morda zato ni pozdravil vojakov, razvrščenih „njemu v čast“. (Po besedah poveljujočega častnika sodeč je bil središče praznika Milan Kučan in ne spomin na konec vojne s svojimi žrtvami.)

Umetniško-športni del „Triumfa“ pa je poglavje zase. Nastopili so štirje (4) lipčanci, vsak s svojim elegantnim in postavnim jezdecem ter dokazali, da so lepi, neukrotljivi konji. Njihov nastop bi bil senzacija na žeganju v vsaki vasi, na živinski razstavi pa bi dobili krepki konji gotovo prvo nagrado (morda v drugače zasnovanem nastopu tudi jezdec). Slovensko stoletno telovadno tradicijo so pokazali trije (3) v brezhibne zelene športne obleke odeti atleti. Eden je nastopil na konju, drugi na bradlji, tretji na drogu, vsi strokovno in gladko, vsak po kako minuto. Potem so stali na odru in čakali, da bo „špektakel“ končan. Drog, bradlja in usnje ni konj pa so vso prireditev sredi ploščadi prazni spominjali na mednarodne telovadne vrste Orlov, Sokolov in Fantovskih odsekov, ki so v orodni telovadbi želi mednarodne uspehe v časih pred partizanskim triumfom. Večina tedanjih telovadcev leži pobita v brezinih, nekaj pa jih je dolga leta razkazovalo vrhunsko telovadbo na tujem s pestrejšim programom, kakor smo ga lahko občudovali ob tej priložnosti. K športu je spadalo seveda tudi plezanje po vrvi z vrha nebotičnika, kar je spretno pokazala skupina plezalcev in plezalk, ki so oblikovali na pročelju stavbe veliko črko V na čast Victoriji. Nazaj grede se je menda nekaj zapletlo, a so vsi srečno doplezali.

Umetniške točke so bile porazdeljene med neštete nastope. Belo oblečene deklice in solist so zapeli partizansko „Počiva jezero v tihoti“, a v modernem ritmu. Peli smo jo tudi domobranci, seveda z rahlo različnim besedilom. Pesmica je prijetna, a ne bo ponesla slave slovenske pesmi po svetu, kakega prisotnega borca pa je morda ganila. Druga umetniška točka je bila pesem „Kaj ti je deklica“. Zbor je svojo nalogo opravil tiho in korektno, solistka pa je v skrbi za primeren izraz in držo najbrže pozabila, kaj v resnici poje. Deklica mora

imeti poleg pevskih še druge zasluge, da so ji zaupali tako pomemben del umetniškega programa. Vse gospe in gospodične, ki so kdajkoli pele to pesem, recimo, pri Gallusu, so lahko na svojo izvedbo zdaj še bolj ponosne.

Da se ob tolikih nekdanjih zaveznikih Nemci ne bi čutili prikrajšane, sta solist in solistka zapela še v Schubertovem domačem jeziku dve njegovi pesmi. Recitacija z vrha strehe parlamenta, od koder so od časa do časa tudi zatrobile gospodične na simbolične rogove, je bila podana hitro in glasno. Če bi besedilo lahko prebrali, bi razbrali, ali je šlo za slavospev „dogmi“ na račun „svobode“ ali obratno. Sledile so recitacije odlomkov iz del raznih tujih avtorjev. Z izjemo prve recitatorke, ki je imela na skrbi besedilo García Lorca, so kar dobro opravili. Nerazumljivo pa je, kako je mogoče v tako izvrstni španščini tako malomarno in brezizrazno recitirati tako velikega umetnika. Dobro da Španci niso poslali na „Triumf“ svoje delegacije. Če pa so jo, je bila dobro skrita.

Vojaški del je predstavil vse rodove oboroženih sil. Mornarica je bila prisotna s simboličnim glasom ladijske sirene, s katero se je „špektakel“ pričel. Različne pehotne enote smo že omenili. Padalci, ki so polagoma in res vzorno pristajali na rdeči preprogi pred občinstvom, so upravičeno želi odobravanje. Manjkalo je še letalstvo. Prihrumelo je v obliki šestih helikopterjev (bolj od blizu) in treh letal (bolj od daleč). Tudi v tem primeru je bila odsotnost glasnejša od prisotnosti.

Praznino pa je uspešno izpolnjeval napovedovalec, ki je med drugim povedal, da bi nas bilo Slovencev že zdavnaj konec, če ne bi partizani pravočasno napadli in porazili okupatorja. Dobro, da ga prisotni Rusi, Američani, Angleži in Francozi niso razumeli. Tudi to je povedal, da so po vojni nekateri izrabili zmago za revolucijo in da so se drugi (izdajalci) borili proti partizanom, da bi prišli na oblast po vojni. Teh so po vojni, po napovedovalčevih besedah, nekaj tisoč pobili. Da je prav v tem bistvo partizanskega trumfa, tega pa mož ni povedal.

Razhod je izražal sproščeno utrujenost vseh, razen godbenikov slovenske policijske godbe in njihovih kolegov drugih narodnosti. Zato je bistri napovedovalec svetoval naj ljudstvo konča dan s primerim „piknikom“. Triumf je minil, kakor bi rekel García Lorca: „sin pena ni gloria“.

Martin Job

ZASUTI S SMETMI

V Sloveniji je še veliko neurejenih smetišč. V velikosti enega kubičnega metra jih je kakih 60.000, z več kot 100 kubičnimi metri pa nad 2.000. Po ocenah nastane v Sloveniji letno pol milijona ton ali do 3 milijona kubičnih metrov odpadkov. Skoraj pol milijona kubičnih metrov je odloženih zunaj centralnih komunalnih odlagališč, ki so večinoma neurejena. Z odpadki je tako zasmeteno okoli 6 kvadratnih kilometrov ozemlja. Odpadki so tudi v vsaj 500 kraških jamah, ob potokih ali grapah pa je nad 250 km skupne dolžine zasmetene. Če k temu prištejemo še vsa večja in organizirana smetišča, ki so nasprotno v bližini naselij, je verjetno kar 10 kvadratnih kilometrov slovenske pokrajine pokrite z odpadki.

In kaj je vzrok za neurejeno odlaganje odpadkov. Temeljni vzroki so predvsem pomanjkanje denarja in neuspešno medobčinsko dogovarjanje.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Pred dnevi je skupina argentinskih velepodjetnikov, kljub nekaterim zahtevam do vlade, javno podprla gospodarski program in zahtevala, da se nadaljuje s tem modelom. Isto stališče zavzemajo doma vse gospodarske in finančne ustanove, med temi tudi banke. A soglasanje z ekonomskim modelom pelje po istem tiru kot kritika na nekatere negativne pojave.

...JIH OD ZUNAJ POHRUSTAJO

V gavčevski pesnitvi „Martin Fierro“ se svari, naj bodo „bratje združeni“, ker sicer jih sovražnik uniči. Ta izrek, ki je dejansko že prešel v ljudsko modrost, izgleda da je neznan članom vlade. Večkrat smo opozorili na dejstvo, da sedanja vlada dejansko nima opozicije, toda razdiralno delo opravljajo skupine v sami vladi, ki se bore med seboj za večje dele oblasti.

Zato dejansko nikogar ni presenetilo, ko je pretekli teden skupina vodilnih bančnih veljakov opozorila, kako jih skrbe nenehni prepri in spopadi med najvišjimi funkcionarji. Finančniki trdijo, da to zelo negativno vpliva v inozemstvu in da se na tak način zavira dotok tujih kapitalov, ki so pobegnili po odmevu mehiške krize in ki jih država krivno potrebuje, da si opomore in bolj mirno nadaljuje s celotnim gospodarskim razvojem.

Zanimivo je, da tu dejansko ne gre za različna gledanja na gospodarsko ali socialno stanje, marveč izključno za osebne pohlepe, ali za obrambo dosežene moči in doseženega vpliva na razvoj delovanja. Zadnje dni, na primer, se je izvedla široka ofenziva na gospodarskega ministra Cavalla. S težko municijo so streljali nanj z vseh strani. Jasno in znano je, da je v sami vladni stranki mnogo ljudi in skupin, ki so ljubosumni na moč, ki jo ima minister. Od tu nenehni spopadi, zlasti med Cavallom in peronističnimi poslanci, ki včasih delajo vtis, da so člani opozicijske in ne vladne stranke.

Ko so te dni padle kritike na ministra tudi z gospodarskih krogov in se je tem pridružil tudi buenosaireski guverner Duhalde, pa še nekateri drugi funkcionarji, se je pričelo hitro govoriti, da je pričela ministru biti zadnja ura. Celo so mu že poiskali vrsto namestnikov; govorice so se pa še ojačile, ko je prišlo do novega spopada s poslansko zbornico. Znova je moral predsednik stopiti pred javnost in zatrditi, da ima Cavallo vse njegovo zaupanje in vso podporo. A ker se to nenehno ponavlja, imajo predsednikove besede vedno manjšo moč. Potem, ko je Duhalde zanikal, da ni hotel izpodrinuti ministra in so tudi nekatere druge skupine v vladi izrazile Cavallu vso zaslombo, se je temu zdelo, da je njegov položaj resno ogrožen, zlasti še ker kritike sovpadajo z izrednim težkim socialnim položajem. Ni mu padla v glavo boljša misel, kot da je pričel govoriti, da so v osrčju oblasti skupine, ki so povezane z mafijo in prekupevalci mamil.

Kot običajno je bilo hujše zdravilo kot bolezen. Zlasti v parlamentu je ves svet navalil na ministra, da naj pojasni svoje trditve, da naj obtožbe razčisti, in če je res, kar trdi, naj označi, kdo je krivec in kaj da je storil. Cavallo sicer ni hotel sprožiti takega škandala: opazovalci trdijo, da je hotel le, da se govori o čem drugem, ne le o socialnih problemih. A zadeva korupcije je tako močna v državi, in ljudje tako tenkočutni do tega, da se ni čuditi odmevu na ministrove besede. Ker se je istočasno pričelo raziskovati nekatere čudne zadeve v Državni banki, kjer očitno nekaj smrdi

v zadevi spremembe informacijskega sistema, je stvar postala še bolj resna. Temu je sledil odhod državnega podtajnika za vladno akcijo: Juan Carlos Cattaneo je bil očitno povezan s to zadevo Državne banke. To je bila prva zmaga Cavalla v tem boju.

A minister je vso zadevo povezal s posebnim zakonom o privatizaciji državne pošte. To pa je že druga pesem. Dolge mesece se že vleče ta zadeva. Cavallo roti in grozi parlamentu, naj vendar že izglasuje potreben zakon, a poslanci gledajo vstran. Sedaj Cavallo trdi, da so te skupine, zmes mafije, korupcije in tihotapcev mamil, zapletene tudi v delovanje proti privatizaciji pošte. Kako se bo vsa ta zadeva končala, ni jasno. Upati je le, da se ne bo vse skupaj potihlo in kot običajno javnost ne bo zvedela, za kaj gre in kdo je v tem boju angel in kdo hudič.

NENEHNI ZAPLETI

A ni le zadeva okoli korupcije edina, ki te dni beli glave vladnim možem in opozicijskim voditeljem. Vrsta drugih zapletov moti miren razvoj dogodkov. Tako na primer ponovno oživeta ideja, da bi „provincializirali“ mesto Buenos Aires in del okolice. To je sicer stara ideja, ki jo je vsaka vlada sukala po lastnem okusu. O tem so razpravljale že vojaške vlade in tudi radikali, ko so bili na oblasti. Nikdar pa ni bila to kak resen načrt, najsibo z urbanističnega ali iz socialnega vidika; vedno le v službi političnih interesov.

Sedaj se govori, da vlado izredno moti, da je mesto Buenos Aires, prestolnica države, tisti okraj, kjer ji je volilna sreča vedno tuja. In sedaj se bliža volitev senatorjev, potem avtonomija in volitve za statutno skupščino, nato volitev župana (prvič v zgodovini mesta), in v vsem tem vlada vidi, da peronizem nima moči, da bi premagal opozicijo. Če pa pomešajo mesto z delom predmestja (ki sedaj politično in ustavno spada pod provinco Buenos Aires), je mogoče doseči volilno nadmoč peronizma, ki bi tako imel pod oblastjo novo provinco, pa še nadziral prestolnico, ki bi jo tvorile komaj osem od sedanjih 48 mestnih četrti. Novo provinco bi sestavljale mestne četrti, pa še šest občin, ki leže od severa proti jugu na obrežju Río de la Plata. Opazovalci v tem namenu najdejo tudi razlog, zakaj se zakon o avtonomiji prestolnega mesta tako zavlačuje v parlamentu, ko bi vendar že moralo biti, po določenih nove ustave, vse urejeno.

Druga polemika je nastala okoli načrta, da se zgradi umetni otok na Río de la Plata, ki naj bi služil za mestno letališče. Dosedanji Aeroparque je postal premajhen, preveč nevaren in neroden. Ideja otoka, ki ni nova, pa je razdelila duhove, in ves svet se opredeljuje za ali proti (večina proti), medtem ko se družina Alsogaray, kateri je Menem očitno poveril izvedbo tega načrta, zavezuje, da bo izpeljala to velegradnjo.

A v zadevo je te dni posegla tudi Svetovna banka, ki naj bi k celotni gradnji prispevala del fondov. Ta bančna ustanova je odločno odsvetovala načrt „aerootoka“. Jasno, vsi dosedanja podobni načrti po svetu so se izkazali ali za neizvedljive ali za izredno drage. In Argentina se ne nahaja v stanju, da bi podobna gradnja „padla v vodo“, ali pa prav drago plačala, kar se lahko drugje, bolj mirno in bolj poceni zgradi. Saj imamo pred nosom primer veleelektrarne Yaciretá, ki je državo stala ti soče milijonov dolarjev, sedaj pa jo bodo privatizirali za majhen del tiste vsote. Žalostno je pač, da je takih primerov preveč.

Vinko Levstik 70-letnik

Pred dnevi je praznoval svojo 70-letnico znani hotelir iz Gorice Vinko Levstik. Gotovo ga pozna vsa politična emigracija iz njegovih poročil in člankov, ki jih je pošiljal še v času komunizma, ali pa sedaj tako nam v Argentini kot v Slovenijo. Veliko rojakov je gostoljubno sprejel v svojih hotelih ali jim drugače pomagal. Veliko njegovo delo je bilo tudi v prvih povojnih letih, ko je prepeljeval mnogo beguncev preko meje v Italijo.

Vinko Levstik je bil rojen 13. julija 1925 (kot prvorojenec) v vasi Hudi konec 10, fara Sv. Gregorja med Velikimi Laščami in Sodražico. Mati je bila Ivana Škulj iz Zimarice in oče Alojzij.

Dokončal je osnovno šolo pri Sv. Gregorju, v zgradbi, kjer je bil rojen Janez Evangelist Krek. Šolo je dokončal kot odličnjak.

S 16. letom se je zaposlil pri birmanškem botru graščaku Oskarju Kozlerju v Ortenku kot gozdni delavec.

V začetku leta 1942 se je navdušil za OF. To navdušenje je trajalo zelo malo časa, saj je hitro opazil in ugotovil, kdo dejansko vodi OF. Kot takega so ga Italijani aretirali in odpeljali v celico za talce — Belgijsko kasarno v Ljubljani. V mesecu novembru je bil odpeljan v Gonars, od tam pa v decembru 1942 na prisilno delo v Perugii.

Leta 1943, ob padcu fašizma, je pobegnil iz taborišča in na poti domov ga je na Gorenjskem aretirala Gradnikova bigada in mobilizirala. Ko je to nemška vojska pod Nanosom razbila, je zbral nekaj pobeglih partizanov-Primorcev, in jih varno pripeljal v Ljubljansko X. brigado, v kateri je bil obsojen na smrt, češ da ima opravka z belogardisti.

V drugi polovici meseca decembra 1943 je postal domobranec v Velikih Laščah, je pod poveljstvom Danila Capudra. Bil je podnarednik 114. čete V. udarnega ali jurišnega velikaškega bataljona. V aprilu 1945, v zadnjih bojih v Kočevskem Rogu, je postal poročnik. 29. maja je bil vrnjen iz Vetrinja preko Pliberka in izročen po Angležih Titovim partizanom, a jim je ušel.

29. julija 1945 je odpeljal prvo skupino v Italijo. Dne 12. novembra istega leta se je ponovno vrnil v domovino po drugo skupino. Leta 1946 je živel v begunskem taborišču Servigliano v Italiji. Tam je vstopil v Konvikt ter postal kot privatist gimnazijski študent.

Leta 1947 je postal tajnik begunskega taborišča v Serviglianu.

Kar precej let je bil glavni informator za SNO in za Rudolfa Smersuja. Z njim sta si izmenjala preko 100 pisem. Sodeloval je tudi pri prvem programu SLS v begunstvu.

Leta 1948-49 je bil emigracijski uradnik

pri N.C.W.C.-W.R.S v Bagnoliju, S. Antonio - Mercatello in Capua.

V letih 1950-61 je bil sodelavec CIA na Goriškem in Tržaškem.

Leta 1953 se je zaposlil pri potovalnem uradu v Rimu. Vsa ta leta je organiziral dobre prekomorne kanale na prošnjo dr. F. Blatnika in msgr. Kunstlja. Na ta način je mnogo žen in zaročenk prestopilo ilegalno mejo ter osrečilo svoje.

Bil je pobudnik ustanovitve Zveze slovenskih protikomunističnih borcev.

V letu 1960 je odprl prvi slovenski hotel Bled v Rimu in nekaj let za tem še Hotel Danijela.

Napisal je brošuro: Tri odprta pisma k narodni spravi. Sodeloval je tudi s pokojnim Cirilom Žebotom in mu tudi svetoval, da izda knjigo Slovenija včeraj, danes in jutri. Kupil je mnogo knjig in jih ilegalno pošiljal v Slovenijo. Pošiljal je seveda tudi Slovenijo in Slovensko državo. Pri tem mu je veliko pomagal pokojni Franc Jeza.

V letu 1968 je sodeloval pri brošuri: Slovenija tisočdevetstooseminšestdeset, kam? Tiskanje je plačal on, v domovino sta jo pošiljala skupaj s Francetom Jezo.

Udba je bila zelo aktivna proti njemu. Dvakrat na leto je razposlala okrožnico vsem potovalnim uradom, da ne smejo pošiljati turistov v njegova hotela v Rimu. Pogosto so infiltrirali kakšnega nameščenca v hotel, da bi jim poročal, kdo iz Slovenije prihaja k njemu in obiske političnih emigrantov.

Leta 1985 je prišel v Gorico. Tu se je začelo odvijati najbolj važno in istočasno tvegano delo. Začel je vzpostavljati stike z oporečniki in alternativnimi silami v domovini. Zasipal jih je z emigrantskimi knjigami in literaturo. Obratno pa je informiral in pošiljal časopisna poročila in informacije Slovenskemu narodnemu odboru ter ostalim vidnim narodnim in političnim predstavnikom v svetu: Toronto, Cleveland, Washington, Buenos Aires in v Avstralijo. Tajnik SNO dr. Peter Urbanc mu je nekoč zapisal: „Moja tiskovna poročila izhajajo skoraj izključno iz gradiva, ki mi ga ti pošiljaš.“

Po enem letu bivanja v Gorici so ga zaupno obiskali agentje italijanske protišpionaže in ga opozorili na previdnost, češ da so odkrili, da ga trije slovenski agenti Udbe zasledujejo in držijo pod kontrolo. Posvarili so ga, naj ne hodi zvečer ven in da naj si nabavi orožje, za katerega mu takoj dajo dovoljenje. Vsi, ki so prihajali iz Slovenije v Palace Hotel, so bili „zaznamovani“. Komunistične sile so samo čakale na primeren trenutek, ki je nastopil z obiskom Janeza Janše in Igorja Bavčarja v njegovem hotelu. Po njuni vrnitvi v Ljubljano in po intervjuju Bavčarja, ki ga je napadel, da bi sebe obranil, je počilo — preko 300 člankov proti njemu. Udba je indoktrinirala njihovega agenta majorja Rigvaničiča, da je treba Levstika v Gorici eliminirati, kar pa se ni zgodilo, ker nihče od Udbe v Ljubljani ni hotel dati tega povelja ali ukaza.

Osutek detabuizacije slovenske politične emigracije sta napravila z Žajdelom v Gorici, kar je bilo potrjeno ob obisku v Argentini.

Po prihodu v Gorico je postal izreden zaupnik SLS za Slovenijo in zamejstvo, kakor ga je imenoval takratni načelnik SLS dr. Marko Kremžar.

Trenutno je Vinko Levstik lastnik Palace Hotela v Gorici (150 postelj) in Hotela Emona v Rimu, predsednik delniške družbe S.A.R. - Soc. Alb. di Reg., administrator družbe Euroslov Reality, lastnik 95% tovarne Euroslov-Zgonc, ki bo pričela polniti „krahle“, malinovec v Sloveniji in še

Franci Beltram

Komunisti v tekmi s časom

Da se zgodovina ponavlja, ni nič novega, da se nam spet dogaja zgodba, ki smo jo edino smeli poslušati pet desetletij, pa je že vprašanje, ki posega v našo demokracijo in samostojnost. Pri tem ne smemo pozabiti, kot bi mnogi radi in so zato pripravljeni storiti vse, na slovensko državnost.

Ko je Komunistična partija skoraj deset let pred drugo svetovno vojno začela prek italijansko-jugoslovanske meje pošiljati svoje komunistične agente med primorske tigrovcе, je bila njihova prva skrb, da jih „naučijo“ razmišljati po partijsko, druga pa, kako med njihovo neverjetno enotnost vnesti prepir in nato zavladati. Uspelo jim je. To so besede mojega pokojnega očeta tigrovca.

Vedeti moramo, da je bilo vse slovensko ozemlje in z njo slovenski narod do 26. junija 1991 vedno pod tujo nadvlado (okupacijo). Prvi, ki so začeli po drugi svetovni vojni razmišljati o popolni samostojni Sloveniji brez povezav z drugimi slovanskimi narodi, so bili Primorci, združeni v organizaciji Tigr. To je samo ena od zamolčanih zgodb, ki jih slovenska javnost ne pozna. Zato moramo današnje dogodke gledati v luči preteklosti, čeprav so še vedno zelo boleči. Če si želimo tisti, ki v krvavo preteklost nismo bili vmešani ali nas v času njenega dogajanja sploh še ni bilo, rešiti svoj narod iz spon, saj ga še vedno težijo grehi iz preteklosti, moramo dokončno očistiti temelje zgodovine in vanje naliti zdravega duha prihodnosti. Krivica je „virus“, ki se dviga iz najgloblje teme, in nevarno je, da postane še večja krivica.

Beseda „nacionalist“ postaja (ostaja) zmerljivka. Fašist pa je le njena predhodnica in veliko „strašilo“ tistim, ki si še vedno upajo reči, da so po narodnosti in ne samo po državljanstvu Slovenci.

Zanemarjanje naše preteklosti nas lahko drago stane. Spomenka Hribar ni kdorsibodi; za časa Demosa je stopila v prve vrste. Je ženska, ki je v času pred osamosvojitvijo Slovenije in med veliko časa porabila za preigravanje med enim in drugim. Vedno pa je našla način, s katerim je znala pomiriti še tako razvnete strasti skupin ali posameznikov. Bili smo ji hvaležni. In kaj počne danes?

Spet je bila prva, ki je vzkliknila „Ustavite desnico!“ in vnovič dvignila svojo komunistično pripadnost na piedestal svojega življenja. To je bil „njen“ začetek rušenja demokratičnega sistema, ki ga je prej (danes že lahko rečemo, da samo na videz), z vso „pretkanostjo“ pomagala oblikovati. Iz tega razloga sem v začetku komentarja omenil komunistične agente, ki so se vedno ob pravem času na pravem mestu vrinili med slovenske domobljube in jih razbili. Če še naprej govorimo o ustavljanju desnice, lahko ugotovimo, da

dvakratni vitez: Vitez Italijanske republike ter Veliki vitez A.I.C.T. — Mednarodne zveze vitezov turizma.

Vinko Levstiku, ki je v težkih letih toliko pomagal našemu listu z informacijami, članki iz zamejstva in tedaj še nesvobodne Slovenije kakor tudi z ilegalnim širjenjem lista v domovini, se Svobodna Slovenija globoko zahvaljuje in mu čestita k visokemu življenjskemu jubileju ter mu želi še dolga za slovenski narod plodna leta.

TD

Spomenka Hribar pri tem „delu“ ni bila sama. Saj je desnico ustavljala s tistimi, ki so v njej aktivno sodelovali. Ali so takrat mislili resno ali pa jim je „naročilo“ Partije v sestopu, spolzelo skozi politično sito, lahko samo ugibamo. Res pa je to, da so si v novem političnem prostoru demokracije znali vnovič pridobiti svoje nekdanje zaveznike. Vse v slogu komunistične discipline: „Oglasite se samo na naš klic!“ In so se oglasili.

Politika je politika in prav nič ne bi bilo narobe, če ne bi komunisti v slovenski prostor spet vnesli razdiralnega naboja, in to prav spretno, to jim lahko priznamo, porinili v roke desni strani. Partija se je vedno zavedala, pa ne samo partija, da sta za prepir potrebna dva in da tretji, če je pameten, ves dobiček ima.

Blatenje desnih voditeljev in povzročanje finančne soodvisnosti posameznih desnih strank od leve je le ena od njihovih umazanih prebrisanih iger. Druga pa je še bolj prefinjena in tudi najnevarnejša. To je odvrčanje delavcev in intelektualcev od desnice z različnimi pamfleti. Za prve je nesocialna, za druge nazadnjaška. Vse to pomeni vnovično močno utrjevanje komunistične opozicije, ki se ne sramuje več odkritega delovanja proti Cerkvam, ker jo njena množičnost zelo moti.

Razlage posameznih strokovnjakov, da pri nas spet obstaja nevarnost fašizma, se ne morejo izogniti naštevanju elementov, ki jih je imel stari režim in jih kažeta tudi zdajšnje predsedovanje in vladanje.

Predlog leve, da člani katoliške Cerkve nimamo pravice do nekdanje lastnine, je le eden od kazalcev, da se vracamo v čas, ko je bila Cerkev sovražnica in krivec vsega zla. Predlog za uvedbo cerkvenega davka pa je grobo vmešavanje v razmerje med verniki in Cerkvijo. Ustava v obeh primerih varuje vernike. Koliko jo bodo pri tem upoštevali novi komunisti, sovražniki Cerkve in njenega občestva, pa je drugo vprašanje. Ropanje, blatenje, pisanje in pljuvanje po cerkvah postaja vrhuna komunističnega podmladka. Cena za sestavo zakona, ki ga predlaga LDS, bi bila najvišja v vsej zgodovini prava. Zamislite si, da za to, da napišete zakon, ki sploh ne zadeva vas in lahko vsebuje samo pet členov, dobite v zameno 23.000 ha gozda. Zato moram še enkrat poudariti, da je papežev obisk v Sloveniji preuranjen, saj je zdajšnje početje komunističnih oblastnikov zanj žaljivo.

Nestrpnost, naperjena proti verujočim prihaja s strani levih strank. Nikakor ne smemo pozabiti, da so mlade leve sile obnovile napis „Tito je naš“. Zato lahko sklepamo, da so leve podtalne dejavnosti naperjene proti umirjanju političnih strasti v Sloveniji in ustvarjajo še večjo neenotnost, kot v resnici je.

„Storiti moramo vse, da bomo še do novega leta uničili Demos in v naslednjem letu odstavili predsednika vlade (takrat izvršnega sveta). Slovencem pa v eter nasujmo toliko klerikalizma, da bodo po njem bruhali. Tako bodo Cerkev zasovražili in jo sami sesuli.“ To je kratek povzetek besed slovenskega politika ob polno obloženi mizi decembra leta 1991 na Bledu.

Režiserjev jim pri tem ne manjka. Statistov, če dobro plačajo, pa tudi ne. Le zavednih Slovencev je žal čedalje manj.

„Slovenec“, 29. julija 95

FRANCI MARKEŽ

MOJA (ZADNJA) HOJA NA TRIGLAV

Za vskega Slovenca, ki je kdaj hodil po hribih, je najvišja naša gora skoraj obvezen cilj. Posebno še, če živi na 12.000 km oddaljeni ravnini, kot jaz. Sicer sem bil že dvakrat na njenem vrhu, v drugo še celo čez severno steno — seveda z izurjenim vodnikom — znancem, a vsak obisk domovine, brez Triglava, se mi zdi nepopoln, kot da mu nekaj manjka.

Ko sem letos junija potoval v Slovenijo zaradi spominskih proslav, sem si poiskal med prostimi datumi čas, da poskusim še enkrat obiskati našo, skoraj sveto goro.

Na predvečer izbranega dne sem po večerji pri sorodnikih omenil, da moram spat, ker sem namenjen jutri zgodaj na Triglav. Pomilovalno so se spogledovali: „Si v formi za tako dolgo pot?“ Kdaj si pa bil zadnjikrat v hribih? „Imaš sploh primerno obutev, je še veliko snega, še nihče ne hodi, tja se gre avgusta.“ „Daj ga sekat, pa ne boš hodil kar sam,“ itd. „Rajši pojdi na Golico, ki je tu blizu — stanoval sem na Jesenicah — ta je zate bolj primerna,“ so mi svetovali, ogledujoč si moj trebuh in sive lase.

Nazadnje so me tako prestrašili, da mi res ni preostalo drugega, kot da poskusim s Triglavom. (Konec koncev, sem si na tihem mislil, saj sem hodil po divjih Andih in po še bolj divji Antarktiki. Tu naj bi se pa ustrašil civiliziranih Alp, kamor prileze vsak otrok.)

Mlajši sorodnik mi je za slučaj, če se ne bom dal prepričati, posodil najnujnejše: gozderje, nahrbtnik, bundo (vetrovnik), kapo.

Malo me je pa le začelo skrbeti in zaspal sem v upanju, da bo drugo jutro še naprej deževalo in da bom tako dostojanstveno rešil svojo čast.

Zbudil sem se ob 5 zjutraj in svetlo sonce je veselo sijalo v sobo in vabilo na

visoke gore.

Pri zajtrku sem dobil še zadnja navodila za preživetje in odpeljal sem se v dolino Vrata. Pri Aljaževem domu sem pustil avto in se napotil proti cilju, ne da bi prej poizvedel, katera pot je najbolj primerna za takega, ki ima 20 let in 10 kg preveč. Pri spomeniku plezalnemu klinu sem se odločil za Tominškovo smer, ki se tam začne. Ob robu gozda stoji napis: Zavarovana plezalna pot. Te oznake nisem tam imel dosti k mar, a spomnil sem se je, ko sem višje gori grabil po klinih in za jekleno vrvo in iskal izklesane stopinje nad prepadi. Res je zavarovana, a je tudi res plezalna, vsaj za takega meščana, ki je zadnja desetletja bolj vaje avta in ravnih cest, kot pa strmine. Pot je zelo dobro označena, zašel sem samo dvakrat, kar je zame absolutni rekord.

Vzpenjal sem se in se začel potiti, v gozdu in med skalami zaradi vročine, nad prepadi pa zaradi strahu. Prehitela sta me dva mlada Nemca, katera sem naprosil, da me s slikanjem ovekovečita na tej strmoglavni poti. Prišel sem do strmega jezika trdega snega. Ker na tej poti niso računali na sneg, prehod ni bil zavarovan. Imelo me je, da se vrnem (končno sem oče petih otrok in ni pametno, da se tako izpostavljam). Kot že večkrat, tudi tokrat nisem sledil pametni presoji in sem se po stopinjah nemških fantov — imela sta s seboj cepin — le skorajžil čez nevarni sneg. S tem sem si zaprl pot nazaj, ker še enkrat si tega ne bi upal.

Ko sem lazil po ozki polici in se krčevito držal klinov, se na ovinku pojavi kozorog. Mirno mi je šel naproti. Presodil sem, da na polici ni prostora za oba in če bi se bilo treba butati, bi skoraj gotovo jaz slabo odnesel. Po vseh pravilih bi se kozorog moral bati ljudi, a zgleda da odkar ni več divjih lovcev, so postali zelo nespoštljivi. Malo pred mano se je pa le ustavil, me zaničljivo pogledal — gotovo si je mislil „ta pameten odneha“ — za kar sem mu bil zelo hvaležen — in se me je s spretnim skokom izoginil.

Tako sem počasi prišel do zasneženih poljan. Ne vem, ali je moja ura zaostajala ali kaj, a sodeč po času, ki je napisan na začetni tabli, bi že moral biti vrh Triglava, pa še o Kredarici ni bilo ne duha ne sluha. In še dolgo potem ne. Za vsakim prelazom sem upal: „Zdaj se bo pa kočica prikazala.“ Koče pa nikjer! Morda jo je odnesel vihar, pa mi tega nihče ni povedal. Udiral sem se v sneg, sopihal in vsakih pet korakov počival. „Pametni in dobrohotni sorodniki, kako prav ste imeli, da je Golica zame bolj primerna tura!“ Po večih razočaranjih sem končno le ugledal zaželeno Kredarico. Kar me je še držalo pokonci ni bil več vrh Triglava, ampak vizija polnega kozarca mrzlega, penečega piva.

Končno sem se le privlekel do kočice. Zunanaj pri mizah sta se grela na soncu in pili čaj dve elegantno oblečeni gospe. Ustrašil sem se, da se mi je od utrujenosti začelo blesti. Kako sta ti dve ženski, v mestni obleki, prispeli do sem, ko sem pa jaz, star hribolazec, čisto uničen komaj prilezel? Da bi lažje razrešil uganko, sem se lotil tako zaželenega piva. Sicer ni bilo dovolj mrzlo, ker so šele pred

dobro uro kočico odprli za sezono, a teklo je zelo osvežujoče!

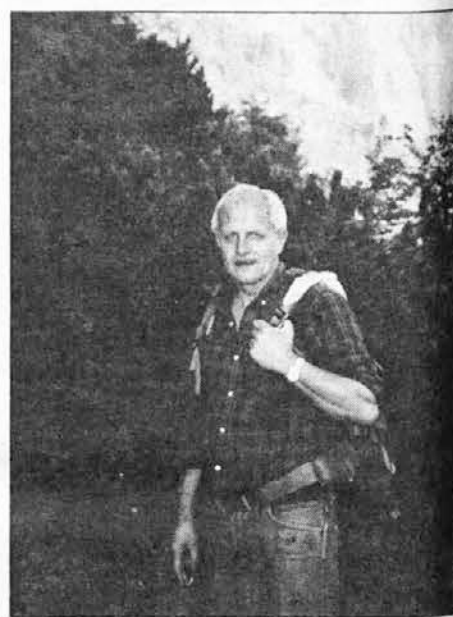
To mi je dalo moči, da sem se odločil za zadnji del poti. S počasnim in utrujenim korakom sem se odpravil proti vrhu. „Do kamor bo šlo,“ sem si mislil. Ko sem bil že na nasprotnem hribu, sem zaslišal ropot helikopterja, ki je pristajal pri Kredarici. Odpeljal je tisti enigmatični gospe. To mi je vzbudilo tolažilno misel: „No ja, ko me bodo moči že zapustile, bom pa še vedno lahko s helikopterjem obiskoval ta naš gorski raj!“

Utrudljiva je bila pot, več sem počival kot hodil, a končno sem le stopil, zelo spoštljivo, na najvišjo točko naše zemlje. Pokrival jo je še debel sneg. Tudi prevelika utrujenost mi ni kalila veselja in zadovoljstva, da sem spet na Triglavu. Sam sem bil na vrhu in v samotni me je še bolj prevzela vsa veličina in lepota našega gorskega sveta. Videl sem bil in občudoval že veliko krasnih gor, a le te tukaj občutim kot svoje, čeprav jih tako redko obiščem. Zadrževal sem se v objemu vrhov in z očmi srkal njih lepoto, sedaj obsijano od popoldanskega sonca.

Pri sestopu sem zaslišal klopotanje helikopterja, to pot čisto od blizu. Odmahal sem neznanemu potniku, ki me je pozdravljaj. V Buenos Airesu sem pa zvedel, da sem mahal mojemu staremu znancu, duhovniku Francu Himmelreichu. Kako majhen je ta širni svet!

Pri večerji v koči nas je bilo kakih deset, trije Slovenci, ostali pa Francozi, Nemci in Holandci. Zaradi jezikovnih težav je bil klepet bolj kratek.

Sredi noči sem se zbudil, ker je količina popitega piva zahtevala svoje. Nisem vedel, da ponoči prekinjajo tok, tema je bila kot v rogu, jaz pa niti vžigalic s seboj! Prebožal in pretipal sem vso dolgo steno hodnika, ko sem iskal pot, ki bi me pripeljala do zaže-

lenega in nujnega cilja. Zjutraj pa še drugo presenečenje, ko sem se hotel malo umiti: vse pipe so bile brez ročic in neuporabne! Razložili so mi, da je v gorskih kočah prepovedano vsako umivanje, ker se s tem onesnaži gorsko okolje. Torej, da ostanejo vode čiste, moramo nesnago nositi ljudje. Res, kadar zdrava pamet popusti...

Odpravil sem se v dolino, v smeri čez Prag. Sestopal sem po skalah in trdem snegu. Vrh Triglava so pozlatili prvi sončni žarki...

Zbogom Triglav! Videl si, koliko me je stalo, da sem te prišel pozdravit in se morda tudi posloviti. Tvoji grebeni so občutili moje utrujene korake in slišal si moje zasoplo dihanje. Veš, od zelo daleč prihajam na obisk domovine in napel sem res vse sile, da sem se ti prišel še posebno pokloniti, očak naših gora in varuh in simbol raja, ki se razteza pod teboj.

Chau!

„Vila malina“ na odru Slomškovega doma

Učenci in nekdanji učenci šolskega tečaja Antona Martina Slomška so v nedeljo, 25. junija na domačem odru zaigrali prijetno otroško igrice Vila Malina. Dogajanje na odru je zelo poživilo petje in glasba ter plesna koreografija. Gotovo bo vodilni refren „Malina, malina, prelepa malina“ še dolgo ostal v ušesih mladih in ne tako mladih gledalcev, ki so napolnili dvorano Slomškovega doma in naslednjo nedeljo, 2. julija na Slomškovi proslavi dvorano Slovenske hiše.

Nastopanje na odru ne pripravi samo prijetno razvedrilo gledalcem, ampak je tudi zelo učinkovit način pri učenju materinščine, pri katerem pridobijo otroci v dvorani, še več pa tisti na odru. In tega se slovenske šole dobro zavedajo. Zelo verjetno povprečen argentinski otrok ne vidi toliko iger, kot jih imajo priliko videti slovenski otroci, ki obiskujejo naše sobotne šole. To pa je seveda sad dela požrtvovalnega učiteljstva, rešiserjev in drugih sodelavcev. Ali znamo starši dovolj ceniti njih delo?

Otroško igro Svetlane Makarovič Vila Malina je odsko oblikoval mladi in obetavni Štefan Codec, koreografijo in ples je pripravila Gabi Malovrh, glasbo so izvajali prof. Ivan Vombergar na elektronske orgle,

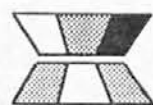
na kitari pa Sonja Danijela Avguštin. Razgibano sceno je naslikal in ostvaril Tone Bergant, lučne učinke pa Bogdan Magister. Pravljične vloge so dobro podali: Aleksandra Omahna - vila, Marcel Brula - studenec, Lučka Vombergar - lilija, Aleks Cestnik - jazbec, Marko Vombergar - jež, Tatjana Javoršek - podlasica in Marjeta Javoršek - šoja. V tej pravljici okolici so se gibale še skupine rožic, zajčkov in mravljincev: Ayelen Ferreyra, Martina Kocmur, Marjana Oblak, Janika Potočnik, Veronika Rezelj, Dafne Ribnikar, Avguštin Zakrajšek, Tomaž Kinkel, Matjaž Pustavrh, Danijel Vasle, Monika Kinkel, Andrejka Loboda, Cecilija Skubic, Nadja Sterle, Erika Urbančič, Nadja Zupan, Niko Rezelj, Natalija Ecker, Marjan Loboda, Boštjan Montañez, Friderik Potočnik in Martin Pustavrh. Pripraviti kostume za ves ta pisani živzav ni bila mala stvar. Domiselno in z iznajdljivostjo jih je skupino sodelavk izdelala Andreja Cestnik.

Voditeljica Slomškove šole Helena Zupan Malovrh se je ob odprti sceni zahvalila režiserju in vsem sodelavcem, ki so omogočili, da šola nadaljuje s tradicijo kvalitetno pripravljenih in dobro podanih otroških iger.

J. T.

NOVICE IZ SLOVENIJE

SLOVENC V ARGENTINI

Iz življenja Zveze slovenskih mater in žena

NOVA GORICA — Privatno podjetje Eskomak bo ustanovilo v Albaniji slovensko podjetje, po katerem bodo izdelki novogoriških in severnoprimorskih podjetij imeli izhod na albanski trg. V Tirani bodo v Palači kulture odprli razstavnice in prodajne prostore. V njih bodo predvsem lesnopredelovalna podjetja, saj je v Albaniji — kljub obilici gozdov — tovrstna industrija malo razvita.

LJUBLJANA — Preiskovalna komisija, ki preučuje proces JBTZ (proti Janezu Janši, Ivanu Borštnerju, Davidu Tasiću in Franciju Zavrlu) se bo ponovno sestala v mesecu septembru. Komisiji predseduje Vitograd Pukl, ki je že napovedal, da bodo kot priče govorili Milan Kučan, nekdanji sekretar za notranje zadeve („politijski minister“) Tomaz Ertl, kasneje pa še razni partijski veljaki, kot so Stane Dolanc, Andrej Marinc, Miran Potrč, itd. Komisija preiskuje politično odgovornost nekdanjih političnih (državnih in partijskih) funkcionarjev za proces proti četverici. Zadnje čase objavljene dokumenti in knjiga „Sedem let pozneje“ kažejo, da je slovensko politično vodstvo vsaj vedelo za vse zakulisje, v kolikor ni samo sodelovalo pri raznih fazah procesa.

LJUBLJANA — Letos so v Eupenu, malem belgijskem mestu, končali predstavniki Slovenije, Avstrije, Češke in Belgije deveto leto akcije, imenovano evropska radijska družina. Slovenijo (bila je izbrana radijski) je zastopal Radio Slovenija — že drugič — Val 202, ki je izbral osem mladih poslušalcev, starih od 16. do 19. let, z znanjem več tujih jezikov. Dva sta ostala doma, kjer sta gostila tuje zastopnike, ostali pa so po parih odpoštovali v razna evropska mesta. V njih so sledili programu, za katerega se zavzema radijska družina: zblíževanje, združevanje, spoznavanje.

BRUNŠVIK — Francosko letalo Fuga magister (dvomotorno reakcijsko letalo), staro čez 20 let, je strmoglavilo v bližini tega kraja. Pri nesreči sta umrla oba letalca, od katerih je bil eden Slovenec s Hoč pri Mariboru. Lastnika naj bi bila dva Avstrijca, registrirano pa naj bi bilo neke v Ameriki.

LJUBLJANA — Smučarsko alpinistična odprava SKI 8000 je osvojila vrh Hidden Peak ali Gašebum I, visok 8.068 m. Odprava je štela šest ljudi, vendar sta vrh zavzela le dva. Posebnost je bil sestop z vrha, saj se je Marko Čar spustil s snežno desko, iztok Tomazin pa s smučmi.

KOPER — Patruljna ameriška ladja Dallas je obiskala pristanišče v okviru programa Partnerstva za mir. Namen obiska je sodelovanje s slovenskimi pomorskimi oblastmi in izmenjavo izkušenj pri preprečevanju tihotapljenja, ilegalnih prehodov meje, onesnaževanja voda ali pri reševanju na morju. Ladja je stara skoraj trideset let in je bila že v vojni v Vietnamu ter drugih pomembnih morskih akcijah.

LJUBLJANA — Slovenski Petrol in hrvaška Ina sta podpisali sporazum do konca leta, po katerem bo Ina dobavila Petrolu za 22 milijonov dolarjev nafte, plinskega kondenzata, plina in derivatov. S tem podpisom obe družbi prvič sodelujeta na podlagi podjetniških interesov, saj si Petrol obeta izvoz naftnih izdelkov iz lendavske rafinerije na hrvaški trg.

KOPER — Koprsko pristanišče ima vodilni položaj med severnojadranskimi pristanišči. Tržaško pristanišče ga prekaša le pri nafti. Ugotavljajo pa, da bo to prednost obdržalo le, če bo Slovenija imela dokončano cestno in železniško povezavo. Za slovaške tovore je zelo pomembna zgradištev 40-kilometrski železniški odsek med Slovenijo in Madžarsko, saj je Slovaška tretja najvažnejša uporabnica koprškega pristanišča.

LJUBLJANA — Na Fakulteti za družbene vede se borijo s pomanjkanjem profesorov. Fakulteta je bila ustanovljena leta 1961 z imenom politična šola in imela eno študijsko smer ter 79 študentov na 2.700 kv. metrih (en študent na 34 kv. m.) Danes je vpisanih 2.022 študentov, ima čez sto profesorjev, asistentov in raziskovalcev, 25 študijskih programov in vsa dejavnost izvajajo na 4.100 kv. m., kar bi v povprečju bilo en študent na dva kv. m. Zaradi stiske imajo številnejši prvi letniki pouk kar v bežigranskem kinu.

MARIBOR — Že od leta 1948 so sklenili, da sezidajo novo lutkovno gledališče, a do letos to ni bilo izvedeno. Zdaj se pripravljajo, da začnejo s projektom, ki bo stal med Frančiškansko cerkvijo in Združenim domom.

NANOS — V slovensko-francoski koprodukciji nastaja film Felix, ki obravnava otroško soočenje z vojno, postavljen pa je v čas slovenske osamosvojitvene vojne leta 1991. Režira Božo Šprajc, scenarij je napisal Dušan Jovanovič, v naslovni vlogi pa nastopa enajstletni Novogoričanec Feliks Žnidaršič.

NOVO MESTO — Na Kapiteljskih njivah na Marofu so izkopali nov halštatski knežji grob iz leta 400 pr. Kr. V njem so odkrili dve čeladi (eno negovsko in eno grško, prvo najdeno v Sloveniji), dve bronasti posodi, precej železnih sekir in sulic, sponk in drugih značilnih predmetov. Najdbe spadajo med važnejša odkritja v Evropi. Kapiteljske njive so velike okoli dva hektara; prve grobove so odkrili že leta 1894. Globlje raziskave so začeli leta 1987, predvidevajo pa, da je vsaj še polovica grobišč neodkritih.

PODLOŽE — Na tej ravnici med Lovrencem in Ptujsko goro so že pred skoraj sto leti odkrili pet grobov iz šestega stoletja pred Kristusom. Gomile so raziskovali, letos pa so ves prostor pripravili za splošen ogled. Poravnali so zemljo, uredili gomile, postavili razlagalne table in s tem omogočili zanimiv ogled arheološkega spomenika.

LJUBLJANA — Na podlagi knjige Kdo je kdo slovenskega izvora v ZDA (pripravila sta jo Jože Velikonja in Rado Lenček) je Slovenska akademija znanosti in umetnosti ter ministrstvo za znanost in tehnologijo povabila znanstvenike, da se vključijo v različne oblike sodelovanja s Slovenijo. Načinov je več: kot ocenjevalci raziskovalnih projektov, sodelavci s slovenskimi znanstveniki pri projektih, predavatelji, mentorji mladih raziskovalcev, pobudniki in organizatorji študijskih izmenjav, itd.

KRANJ — V spomin kranjskega alpinista Nejca Zaplotnika so hoteli njegovi tovariši postaviti na vrhu Storžiča (2.132 m) kovinski stolp, podoben onemu na Triglavu. Planinsko društvo Kranj pa je določilo, da stolp ni primeren za tak vrh. Storžič je pred drugo svetovno vojno in pred komunistično revolucijo že imel križ, pa so ga kasneje odstranili. Bili so predlogi, da bi križ ponovno postavili, vendar je pobuda kasneje bila zamenjana za znak, ki ne bi imel verskega prizvoka. Novi načrt je predvideval tristranično piramido s sončno uro, označbami smeri, zvončkom in prostorom za vpisno knjigo. Ministrstvo za okolje in prostor pa je mnenja, da ni primerno graditi na vrhovih, ker degradirajo okolje, zvonček pa naj bi v naravnem okolju deloval moteče in plašil živali. Ob tem so v planinskem domu na Kališču pod Storžičem pripravili razgovor o tej temi, h kateremu so povabili razne planince in druge planinske institucije. Večina ni soglašala s pozicijo ministrstva, da pa je treba pri postavljanju označevati mnoge vidike, kot so geografski, etnografski, arhitektonski in planinski.

Zbrane na rednem sestanku prvo sredo v juliju smo z velikim zanimanjem sledile asistentu Zveze dr. J. Rodetu, ko nam je posredoval zelo zanimive vtise iz sv. Dežele. Od tam in od tukajšnjih ustanov je bila povabljen skupina osebnosti z raznih področij, med njimi je bil tudi on v Izraelu letos februarja, kjer so napravili večdnevno versko, kulturno in študijsko raziskovanje in obiskali kraje, ki so omenjeni tako v Stari kot v Novi zavezi.

Njegovi vtisi niso bili zgolj iz enega vidika, tako je pohvalil vodičko, ki je objektivno vodila skupino na obiskih krajev. Ni pa se osredotočil samo na objekte, ki so vsakakor važni, ampak je predvsem iskal zgodovinsko podlago tako po znanstvenih raziskavah ali po svetopisemskih izročilih. Cerkev pozorno sledi vsem arheologom, potrjuje njihovo delo in izvide, če slonijo na izvirnih izsledkih. Zaščiteni kraji pričajo po temeljitih, znanstvenih in neoporečnih dokazih o več tisočletnem življenju pred Kristusom; življenju z razvito kulturo in civilizacijo. Tako ostaja Jeruzalem zelo važno središče v verskem in političnem pogledu, kjer soživljajo v relativnem miru kristjani, mohamedanci, muslimani ter Judje kot prvobitni narod. Letos septembra meseca (po judovskem štetju leto 5756) se bodo začele slovesnosti z mnogimi kulturnimi prireditvami na čast mestu Jeruzalemu ob tretji tisočletnici obstoja. In takega hočejo pokazati svetu.

Sicer pa je pokrajina bolj pusta, vendar z umetnim zalivanjem dosegajo barvitost tam, kjer so naseljeni napredni Judje. Nekaj posebnega so oljke: trdijo, da so še iz Kristusovih časov. Ni legenda, da se ne

posuši, ker je v oljčnem vrtu Getsemani „On potil krvavi pot“; resnično se iz starega debela pojavi kak zelen poganjek ali vršček za novo oljko.

Mnogo je povedal, a ostalo je še veliko v „tintniku“, kar bo nadoknadil ob raznih priličnih snidenjih; zato bomo tudi poskrbele, da vsaj slišimo o njih, če nam že ni dano videti svete kraje. Asistentu Zveze dr. J. Rodetu se na tem mestu znova zahvaljujemo.

Srečanje v avgustu, to pot drugo sredo zaradi zimskih počitnic, je bilo praktično — v kuhinji. Odbornica ga. Marta je prevzela skrb za slovenski jedilnik in ga tudi sijajno izpeljala; kdor zna, pa zna, tako so včasih rekli modri ljudje! Tudi kuharska umetnost je važna, posebno za nas matere in žene, ki rade postrežemo družinskim članom z dobro in zdravo hrano; včasih pa tudi s „slovensko“. Imamo nekaj posebnih jedi za vsak dan in še za velike praznike. Te so del naše preteklosti, tradicije in naved. Velika škoda bi bila, če jih ne bi upoštevali tudi tukaj pod Južnim križem z drugimi naravnimi pogoji, ki se lahko z dobro voljo in tudi v veselje marsikoga, prilagodijo.

Ge. Marti smo se zahvalile po zelo okusni večerji, pa priporočile za drugič, npr. proti koncu leta, ko se bližamo božičnim in novoletnim praznikom, družinske-mu snidenju ob „dobri mizi“.

Vabljen je sedaj vse, tudi mlade bodoče gospodinje!

Zveza

V dobrodelni sklad so darovali: ga. Pavlina Dobovšek \$ 150 namesto rož na grobove domačih; N. N., Palomar, \$ 20. Vsem najlepša hvala.

20. obletnica Planinske koče „Jože Kastelic“ v Mendози

Slovenci v Mendози smo vedno gledali proti hribom, ker so nas ti spominjali na našo matično domovino. Nekateri od naših staršev so slovenske Alpe prehodili ali preplezali čez in čez. V zadnjih desetletjih so se slovenski smučarji in planinci povzpeli na najvišje mesto na lestvici svetovnih športnikov v teh panogah. Tudi mladi Mendoščani so si pred približno petindvajsetimi leti z veseljem začeli nadevati še težke lesene smuči. Oporo so imeli pri vedno navdušenemu Petru Bajdu, s katerim so hodili vsako leto z raznimi vozili za teden dni v bližino Puente del Inca, kjer je bilo zadosti kvalitetnega snega. Nekdo jim je dal na razpolago motor, s katerim so naredili mali vzpenjači, da so tako lahko gijili šport na snegu. Medtem se je tudi utrjevalo njihovo prijateljstvo. Nekoč po večerji, ko so se prijatelji pogovarjali o raznih življenjskih načrtih, je bila izražena želja po neki zgradbi v tem lepem mendoškem gorovju, kjer bi imeli stalno zavetje naši planinci in smučarji.

Čez nekaj časa so pa kakor nalašč zvedeli, da vlada ponuja ravno v kraju Los Penitentes, oddaljen sedem kilometrov od Puente del Inca, parcele v brezplačni najem za 99 let, pod pogoji, da se tam postavijo zgradbe, ki bi počasi oblikovale neki center zimskih športov. Takoj so začeli delati. Peter Bajda je pripravil osnutek koče v pravi alpski obliki. Še predno so imeli dovoljenje, je železni skelet začel dobivati špičasti format koče. Najprej so jo sestavili v Baj-

dovi delavnici v Villa Nuevi, istočasno so zgradili betonske temelje, potem so kočo razdrli in prepeljali z vojaškimi tovornjaki na določen kraj. V začetku zime, 1. junija in ko je že močno snežilo, so postavili kočo na temelje in tako dosegli minimalno zavetje. Podnevi so smučali, ponoči pa delali pri dokončavi, ne da bi čutili utrujenost. To skupino je tvorilo 12 oseb.

Medtem so pa zvesto sodelovali pri mendoškem društvu planinske dejavnosti (Asociación Mendocina de Actividades de Montaña), predvsem v odseku, ki se je zavzemal za napredovanje smučarskega centra. Ta se je hitro razvil in dosegel v kratkem času tako važnost, da je bilo treba premestiti cesto in nova pot bi šla tik ob koči. Zato so dobili grenko novico, da bo treba tudi premestiti že dokončano hišo.

Ne da bi to okrnilo njihovo voljo, so izkoristili priložnost, da so zgradbi dali večjo in bolj funkcionalno obliko. Majhna klet se je spremenila v udobno spalnico za dvanajst oseb, prizidali so kuhinjo in stranišče, pročelje je pa dobilo videz z balkonom, od koder obiskovalci lahko opazujejo čudovito naravo. Ta povečava je pa tudi dala pobudo, da se skupina dvanajstih začetnikov številčno ojači in tako so ti velikodušno dali možnost drugim rojakom, da postanejo člani Planinskega odseka. Danes je med njimi tudi veliko mladih, ki navdušeno nadaljujejo začeto delo. V koči se vršijo taborjenja, mladinska in družinska

(nad. na 6. str.)

MALI OGLASI

ORIENTE S.R.L. - Prevozi - poroke - rešilni avtomobili - mrljiške vežice - pogrebi - Monseñor R. Bufano 2651 (ex Camino de Cintura) 1754 San Justo - Tel.: 651-2500 / 651-2335

ZDRAVNIKI

dr. Marija Avguštin - Specialistka za očne bolezni. Ponedeljek, torek in petek od 16. do 20. ure. Roma 3122 - 1. nadst. 3. - Isidro Casanova (20 m od Rute 3). Tel.: 485-5194

PSIHOLOGIJA

Lic. Jelka Oman, psihologinja. Psihološka pomoč pri učenju in vedenju, orientacija pri izbiri poklica in v njem, ter za starše in vzgojitelje. Finocchietto 1949, Hurlingham, Tel.: 665-0268

Psihoanalitični konzultorij; **lic. psih. Marko Mustar**; Santa Fé 3228, 3º "M" - Capital - Tel.: 831-3546.

ELEKTRONIKA

Električni material za industrijo in dom. **Elektro Ader** - Franci Jarc. Av. Ader 3295 - Munro; Tel.: 766-8947 / 762-1947

ZOBOZDRAVNIKI

Viktor Leber - splošna odontologija, implantacije, integracije; sreda in petek, od 14 do 18; Belgrano 3826 - 7. nadst. "B" - San Martín - Tel.: 755-1353.

TURIZEM

Potovanja, skupinske ekskurzije, letalske in pomorske vožnje poskrbi po ugodni ceni **Marjeta Šenk** - Tel.: 762-2840.

Tel. 441-1264 / 1265

Letalske karte, rezerva hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu

LEGAJO Nº 3545-82 Y. Yrigoyen 2742 - San Justo

Lepo sobo v Ljubljani oddam za mesec julij in avgust. Tel. 658-0154.

ADVOKATI

dr. Marjana Poznič - odvetnica - Vsak dan od 15. do 18. ure - Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 382-1148

dr. Franc Knave - odvetnik - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadst. "E" - Capital - Tel. 476-4435; tel. in faks 46-7991.

dr. Lilijana Kožar, odvetnica; Bogotá 3099, 2º B, Capital. Torek in petek od 16. do 20. Tel.: 613-1300

ZA DOM

Matija Debevec - soboslikar. Barvam stanovanja, pohištvo. Peguy 1035 - (1708) Morón - Tel.: 489-3319

Janez Pustavrh: barvam hiše, stanovanja, polagam tapete (empapelado); tel. 651-6622 (po 13. uri).

FOTOGRAF

Marko Vombergar - Telefon: 659-2060. Atelje: Garibaldi 2308 - (1754) Villa Luzuriaga.

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda - Sarmiento 385 - 1. nadst., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - Tel.: 325-2127.

Kreditna Zadruga SLOGA - Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA - Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA - PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - República de Eslovenia 1851 - Uraduje od sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Nande Češarek).

SLOGA - PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS - Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hernandarias - Uraduje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 ure (ga. Marija Gorše).

SLOGA - PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) - H. Yrigoyen 2756 - Tel.: 651-1760. Uraduje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9.30 do 11.30 ure (gdč. Julka Moder).

SLOGA - PODRUŽNICA SAN MARTIN Slovenski dom - Córdoba 129 - Tel.: 755-1266 - Uraduje ob četrtkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure (g. Stanko Oberžan).

Cena največ štirih vrstic \$ 4- za enkratno objavo, za vsak mesec — 4 številke — \$ 12.-

49. obletnice smrti

generala Leona Rupnika

se bomo spominjali
v nedeljo, 10. septembra,
v Rožmanovem domu

- ob 11.30 sv. maša
- program z govorom in pesmijo
- skupno kosilo

Vse domobrnce z družinami vabi
Tabor-DSPB Argentina!

SKAD

vabi na razgovor o temi *kultura „light“*
v Slovenski hiši 2. septembra ob 18. uri.

Slovenska kulturna akcija HRIBOVŠKOV VEČER

v petek, 8. septembra ob 20. v Slovenski hiši.

V nedeljo, 3. septembra, bo v slovenski cerkvi
sv. maša za generala Leona Rupnika,
dr. Lovra Hacina, dr. Gregorija Rožmana
in njihove sodelavce.

Častna dolžnost vseh domobrncev je, da se te maše udeležijo.

SDO

Ramos Mejía

SFZ

vabi na

20. MLADINSKI DAN,

ki bo v nedeljo, 27. avgusta

ob 8.45 dviganje zastav
9.00 sveta maša
10.30 začetek tekmovalij
12.30 odmor za kosilo
19.30 kulturni program,

nato prosta zabava ob zvokih **ROCK & POLKA**

V TRGOVINI, KJER VIDITE
TA ZNAK, LAHKO KUPITE

S CARTA SLOGA - MULTIRED

NOVA UGODNOST SLOGE!
INFORMIRAJTE SE!

Sloga da več! V Slogi je moč!

MENDOZA

(Nad. s 5. str.)

srečanja, nešteto članov naše skupnosti je imelo priložnost zdravega oddiha v naravi. Kočo je blagoslovil nadškof Alojzij Šuštar ob svojem obisku.

V soboto, 5. avgusta je Planinski odsek pripravil praznovanje te obletnice, na katerega so povabili tudi prijatelje Argentine, ki so sodelovali z nami. V dvorani se je zbralo okoli 200 ljudi. Najprej je predsednik odseka inž. Marjan Bajda pozdravil navzoče. Sledila je večerja — okusen asado. Predsednik Društva inž. Jože Šmon in njegova soproga sta podelila priznanja začetnikom. Ti so Peter Bajda, Davorin Hirschegger, Jaka Bajda, Jernej Bajda, Stane Grebenc in Marjan Bajda. Nato so otroci šolskega tečaja „Sv. Cirila in Metoda“ pod vodstvom Angelce Bajda zapeli tri pesmi, skupina fantov in deklet je veselo zapele nekaj modernih slovenskih popevk, za konec je pa mladina oblečena v narodne noše zaplesala folkloro, in tako se je brez presledka razvil ples do pozne ure.

K. R.

Zveza slovenskih mater in žena
praznuje svoj 29. dan,

v soboto, 2. septembra,

ob 17. uri z zahvalno sv. mašo v cerkvi
Marije Pomagaj v Slovenski hiši,
nato v obednici družabno srečanje.

Vsi lepo vabljeni!

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE
Director: Valentín B. Debeljak
Propietario: Eslovenia Unida
Redacción y Administración:
RAMON L. FALCON 4158
(1407) BUENOS AIRES
ARGENTINA
Teléfono: (54-1) 636-0841
Telefax: (54-1) 636-2421

Glavni urednik:
Tine Debeljak ml.

Uredniški odbor:

Tone Mizerit, dr. Katica Cukjati,
Gregor Batagelj

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Concesión Nº 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión Nº 3824
Registro Nac. de la Propiedad Intellectual Nº 85.462	

Naročnina Svobodne Slovenije:
za Argentino \$ 55; pri pošiljanju po pošti
pa \$ 60; obmejne države Argentine 90
USA dol.; ostale države v obeh Amerikah
100 USA dol.; Evropa 110 USA dol.; Av-
stralija, Afrika, Azija 120 USA dol.; vse za
pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno
pošto 75 USA dol. za vse države.

Čeke na ime „Eslovenia Libre“

Stavljenje in oblikovanje:
MALIVILKO - Telefax: (54-1) 362-7215

TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L.
Estados Unidos 425 - Tel./Fax: 362-7215
(1101) Buenos Aires

sveto mašo in skupnim kosilom.

V Slomškovem domu 20. mladinski
dan.

SOBOTA, 2. septembra:

Dan Zveze slovenskih mater in žena.
SKAD: kultura „light“ ob 18. v Slo-
venski hiši.

NEDELJA, 3. septembra:

V slovenski cerkvi maša za gen. Rup-
nika, dr. Hacina in škofa dr. Rožmana.

PETEK, 8. septembra:

SKA: Hribovškov večer ob 20 v Slo-
venski hiši.

NEDELJA, 10. septembra:

V Rožmanovem domu sv. maša v spo-
min na generala Leona Rupnika.

**Poravnajte
naročnino!**

„Blagor tistim služabnikom, ki jih bo Gospodar
ob svojem prihodu našel čuječe!“

Zaspal je v Gospodu v soboto, 19. avgusta v 82. letu starosti, naš dragi mož,
oče, stari oče, brat

Maks Osojnik

Najlepša hvala vsem, ki ste ga prišli pozdravit v zadnje slovo. Iskrena zahvala
vsem duhovnikom, ki ste molili ob krsti, kakor tudi Našemu domu, sanhuški Zvezi
žena in mater ter mladini za darovanje cvetja.

Posebna zahvala nečaku Toniju Bidovcu, ki ga je spremljal v bolnišnici, tolažil z
zakramenti in opravil pogrebni obred.

Žalujejo: žena Francka,
hčerke Marija, Terezka in Magda,
sinovi Franci, Lojzi in Andrej,
vnuki Damjan, Martin, Matjaž in Nataša;
v domovini: sestre Ivanki in Lenčka,
brata Lipi in Lojzi, z družinama
in ostalo srodstvo

Argentina, Slovenija, Avstrija in Italija.